

МА-МА, МА-МА...

Мама бѣше учителка и дълго време презъ деня отсѣствуваше. Когато се върнѣше, тя тичаше изъ кѣщи до късно вечеръ. Братчето ми и азъ бѣхме малки и цѣлата работа чакаше на нея. Но на мама сякашъ не ѝ тежеше. Тя все пѣше, винаги бѣше засмѣна, и татко я наричаше Свѣтла, защото била свѣтлината на кѣщата. А тя се казваше Мария. Когато отиваше на училище, мама ни оставяше на грижитѣ на хазайката. Тя живѣеше сама въ една пристройка навѣтре въ двора. Кѣщата бѣше малка, но дворѣтъ бѣше голѣмъ. Между камѣнитѣ растѣше мека трева и рано на пролѣтъ като зеленъ губеръ покриваше цѣлия ни дворъ. Въ него имаше и цвѣтя, и овощни дървета, но макаръ и голѣмъ, този дворъ бѣше малъкъ за мене и братчето ми. Затова ние често се измѣквахме отъ кѣщи и тичахме къмъ голѣмата чешма на другия край на града. Това мама не обичаше и винаги ни се караше, когато се върнѣше. Но ние скоро забравяхме обещанието си да не ходимъ и следъ нѣколко дена пакъ отивахме тамъ. Само да знаешъ, какъ ни привличаше тази чешма! Отъ двата ѝ чучура бликаха бистри струи и пълнѣха голѣмо, каменно корито. Ние слагахме и дветѣ си рѣце подъ водата и капкитѣ опръскваха цѣлитѣ ни лица, дрехитѣ ни, но ние се смѣехме и радвахме на това. А когато нѣмаше никой наоколо, ние скоквахме съ боситѣ си крака вѣтре въ коритото, шляпахме, плискахме се и бѣхме най-щастливитѣ деца на свѣта. Така презъ единъ горещъ, лѣтенъ день, когато, макаръ и ваканция, мама трѣбваше да отиде да работи нѣщо въ училище, ние се измѣкнахме отъ двора и право на чешмата. Скачахме въ водата, плискахме се. Следъ това започнахме да пускаме малки трески — паракочета, докато братчето ми извика съ свѣтна ли очи:

— Воденичка, воденичка ще направя!

И то приклѣкна отстрани на коритото, гдето водата се разливаше и образуваше малка вадичка. Прегради я съ клечки, кръстоса две трески, сложи две крѣгли камѣчета и воденичката запѣ.

По едно време изведнажъ притѣмнѣ и стана студено. По небето се зададоха гѣсти, черни облаци и така бързо летѣха и падаха къмъ земята, сякашъ щѣха да ни затиснатъ. Ние съ братчето си оставихме воденичката, изправихме се и отправихме изплашенъ погледъ къмъ страшнитѣ чудовища на небето. Не смѣехме да помръднемъ. Изведнажъ свѣтна, загърмѣ и плисна тежкѣ дѣждъ. Ние се спуснахме да бѣгаме. Краката ни потѣваха въ локвитѣ изъ улицата. Цѣли въ вода, ние трепѣрахме отъ студъ и отъ страхъ. И, ето, съгледахме въ страни навеса на една кѣща. Ние прекосихме улицата и заста-